

своему това явление и говоряхи между себе си, че Скобелевъ е «магѳосантъ,» та за това «не го хваща коршумъ.» Разбира се, че тѣзи крайна невнимателность къмъ себе можела да бѣде твърдѣ опасна за самата войска, ако нѣкой коршумъ «бѣше хваналъ» Скобелева.

Подиръ четире часа слѣдъ пладне бойтъ се продължилъ по всичката линия около Плѣвенъ. Около шестъ часа вечерьта всички картина на колосалния щурмъ се освѣтила отъ особена свѣтлина на заходящото слънце. На западъ, тамъ гдѣто грозно дишали и шумѣли турскитѣ позиции и скривали задъ себе затуления Плѣвенъ, гжети мъгли се набирали и изведнѣжъ ставали свинцови; отгорѣ имъ се мерджелѣелъ тъмно-моравъ цвѣтъ; но изведнѣжъ на едно мѣсто се распрѣснѣли мъглитѣ. Блѣснала свѣтлина, прѣзъ която се видѣла картината на турскитѣ позиции. Пищѣли гранатитѣ, гърмѣли пушкитѣ, ревѣли топоветѣ. Почервенѣли поля, шубѣрки, хълмове, отдалечени урви и димъ отъ топоветѣ. На върха на единъ рѣтъ, нареченъ царски, стоялъ Царьтъ-Императоръ Всеросійскій и гледалъ що става, гледалъ битката съ сърдечно вълнение и внимание. Подъ рѣта били царската свита, генерали; по-отстрана иностранны прѣдставители, още по-нататѣкъ масса зрители, офицери и войници, русски, бѣлгарски и ромѣнски свидѣтели на знаменития щурмъ. Колко надежда и какво нетѣрпѣливо очачване сѣ горѣли въ погледитѣ на всички! Около осемъ часа Царьтъ-Освободителъ оставилъ позицията и заминалъ за Раданецъ. Срѣднощъ Императору принесли извѣстие, че Скобелевъ сполучилъ да завземе едно слѣдъ друго тритѣ Кришински (кѣшински) височини.

Цѣла нощъ гърмежътъ не прѣставалъ и отъ двѣтъ страни. Когато се съмнѣло, положението на руситѣ могло да се разбере. Укрѣпленията, завзети отъ Скобелева, не могли да се задържатъ, ако не станѣли още постѣлки напрѣдъ къмъ Плѣвенъ. За това, сутриньта се заловилъ